

BAJTÁRSI

LEVÉL

1964. XVII. évf. 5-6. sz. levél. = 41. oldal. = Utrecht, 1964. május 25. =

A BOLDOG SZUNNYADÓKHOZ.

Aludjatok, ti áldott szunnyadók,
aludjatok, ti néma hadsereg.
Ringasson békén a távoli rög,
s ne bántson könny, mely értetek pereg.

Aludjatok, nagy álmok álmodói:
A hősök álma mindörökre mély.
Csak simogasson a bus gügyögésünk
szeliden, mint a halk tavaszi szél.

Apák, fiuk, szerelmes vőlegények,
kik porladoztok, haj, sok éve már,
akik elé mennydörgő ágyuszóban
véres mezőkön toppant a halál,

aludjatok! - szunnyadástok boldog,
mert csonttá kövült bennetek az álom:
hogyan diadalmas, erős nemzet él
Kárpát ölében, a tiszai tájon.

Aludjatok csak, gácsországi holtak,
s a Drina mentén szunnyadó bakák,
álmodjatok messze Moldovában,
s az Alpeseknek örökös havában
magyar halottak: fiuk és apák.

Aludjatok csak, néma, szent hadak,
pihenni édes, haj, pihenni jó,
s a Piave vagy Visztula zugása
ép úgy altat, mint a Tisza folyó...

Be jó tinéktek, hogy agyatokban
megállt örökre az a gondolat:
hogy bárki győz a véres dárídóban,
a magyar föld s a népe megmarad...

Aludjatok hát Isten katonái,
aludjatok csak, boldog pihenők
ringassanak szeliden, mint az álom,
idegen földek, távol temetők.

Mert jaj miránk, az élő magyarokra
özönnel hullt azóta minden átok,
és nincs, és nem volt olyan nemzedék,
mely ilyen véres Golgotákra hágott!

Nincs, nincs olyan kin, mely ránk ne
zudult,
nagyobb gyalázat nem ért soha még,
van-e panasz, mely végig győznék jajjal
Jeremiás e szörnyű énekét?

De nem, csak csitt... hozzátok el ne
az égig érő bugó jajgatás, /érjen
csitulj panasz, a könny is lopva hulljon,
mert szent ajándék ez a szunnyadás,

mit Isten ad a halott katonának,
ki hűséges volt, bátor és derék,
és könnyű szívvél vitte áldozatnak
pirosuló vérét s drága életét.

Csitt, csitt, panasz nyugalmuk meg ne
a hősök álma mindörökre mély /bolygass,
és boldog, mert az Isten adta nekik:
hogy föl ne verje földi szenvedély,
se harangszó, se ágyuk orgonája.

De a könnycsepp s a síró anyaszó
belenyilalhat porladó szívükbe,
s fölérezhet a boldog szunnyadó.

Azért csak csitt. Csak folytva, lopva,
hogy nincsen nálunk árva b a világon,
mióta ők, jaj messze földeken
elnémultak s feküsznek jeltelen.

fájjen.

Gyula diák: /Somogyvári Gy.

oooOooo

Magyar apa! Tudja minden fiad, ki volt Bocskay István, Bethlen Gábor,
Thököli Imre és II. Rákóczi Ferenc?

Magyar Anya! Hallott-e a lányod Zrinyi Ilonáról és az Egri Nőkről?

A "FELSZABADÍTÁS" ...?

Amikor a nagy "felszabadítók" mind nagyobb területet vettek birtokba Hazánkból, az otthoni lakosság vegyes érzelmekkel nézett a reá-váró ismeretlen sors elé. A falusi lakosság, a parasztság józan, nagyobbik része féltette feleségét, leányát, vagyonát a vad hordák garázdálkodásaitól, a kisebbik rész valamelyes előnyt remélt. Nevezetesen azt, hogy az uradalmi földek felosztása útján a meglévő kicsiny földjéhez néhány holdat kaphat.

Voltak ugyan nagyon sokan olyanok is, akik eleve nem kívántak a felosztásra kerülő földekből egy barázdát sem, "megélünk a jelenlegiből is" jelszó alatt.

A nincstelenek azonban örömmel vették tudomásul, hogy nekik is lesz földjük. Nem gondoltak arra, hogy annak megmunkálásához a kézi erejükön kívül minden hiányzik: sem állatjuk, sem gazdasági felszerelésük nincsen.

A városi lakosság polgári része félt ugyan a vad, kulturálatlan ázsiai hordáktól, de "majd csak átvészeli" jelszóval meghuzta magát ott, ahol valamelyes megélhetési lehetőséget látott. A lakosság kommunista rétege és a magukat "üldözöttek"-nek nevező fajhoz tartozók hódolattal és lelkesedéssel várták a "felszabadítókat".

A hadihelyzet váltakozó állása a különböző letartóztatási intézetekben levők előtt sem volt ismeretlen.

-.-

-Földünk már volna, de hogyan miveljük meg állatállomány nélkül?-

-Élég zsiros paraszt van a faluban, majd megszántják azok szivességéből. Ha meg így nem teszik, a tanácselnök majd rájuk parancsol. Vetőmagvat meg csak adnak. Nekünk majd a termést kell learatni. Ahol krumpli meg kukorica lesz, azt meg ugyis kézi erővel kell megmunkálni.-

Junius havában aztán, lo nappal az aratás előtt valami bizottság érkezett a faluba, s azt közölték Darázs Lajossal, hogy az a terület, amit neki kijelöltek, amit aztán megmunkált és be is vetett, tévedésből lett számára kiutalva, az nem az övé, hanem a közeli városban lakó Eber Jánosé. Neki aztán a falutól 3 km-re levő uradalmi legelőből jelöltek ki újabb földet. Aratni Eber fog, de a krumpli és kukorica termés fele megilleti majd a munkája fejében.

-Lajos! Ezek csunyan becsaptak bennünket. Mi dolgozzunk másnak? Hát ez az egyenlőség? Az arat, aki nem vetett? A pártember azt csinálhatja, amit akar? A helyzetünk nem javult, de rosszabbodott, mióta felszabadítottak bennünket.-

-.-

Az új főnök ma mutatkozott be a bankban. Ténykedését azzal kezdte, hogy az eddigi lo tisztviselő közül 5-nek felmondott azonnali hatállyal. A főkönyvellőnek egyelőre nem mondott fel, mert még szükség van reá.

-Mi lesz velünk, ha Téged is elbocsájtanak?-

-Ami a többivel! Irásztal helyett majd valami fizikai munkát kell végezni, s nektek is dolgozni kell valamilyen gyárban.-

-De én nem értek ilyen munkához.-

-Majd megtanítanak. De úgy gondolom, hogy egyelőre nem kell az elbocsájtásomtól tartani. Ahogyan látom, ki tudok jönni a főnökkel. Jó embernek látszik, bár a dolgokhoz nem sokat ért, mert azelőtt a villamosnál volt ellenőr. Jó tanácsadóra tehát szüksége lesz.-

-.-

-No elvtárs, most már szabadon lélekezünk. Nem kell tartani sem a hekusoktól, sem a csendőroktől. Azokat elsöpörték, mint a mi rendszerünk ellenségeit. Helyesen tették.-

-Amint hallottam, a régi párttagok névsorát már átadták a "felszabadítók" parancsnokának. Abból kiválogatják azokat, akiket majd alkalmaznak.-

-De nem ott alkalmaznak, ahol eddig voltunk. Nekik megbízható pártemberekre van szükségük mindeneke előtt, akik mindent látnak, hallanak és pontosan jelentik is azokat. Ezenfelül párt- és munkafegyelmet tartanak. Valami gyárba kerülhetünk s talán vezető helyre is, ott a szak tudás nem fontos, mert lesznek szakemberek. Fő, hogy az előirt munkafegyelmet betartassuk, sőt azt fokozzuk!-

./.

-És ha az nem sikerül?-

-Nem Te dolgozol, csak követelsz, mint annak idején velünk szemben tették.-

A legszebb estélyi ruháját vette fel, hódítani akart. Igénybe vette a kozmetika rafinált titkait is, hogy a már elvirágozott fiatal-ságát külsőleg, segédeszközökkel pótolja és magát kívánatosná tegye.

-Életem! Soha nem voltál ragyogóbb.-

-Herman, ne tulozz! Ma igazán szépek kell lennem, hogy akár a parancsnok, akár valamelyik befolyásos beosztottja szeme megakadjon rajtam. Hiszen a jövőnkéről van szó. Szinte félek, hogy komoly következményei lesznek ennek az estének.-

-Milyen komoly következményei lehetnek?-

-No-no, sohasem lehessen tudni, meddig mennek el követelése-ikkel?-

-Az életet biztosan nem követelik Tőled. No és egy kis flórt... Abba még senki sem halt bele. Hiszen tudod, hogy a jövőnkéről van szó. Egy igazgatói jó állással kint vagyunk az összes vizekből. Bár anyagilag semmit sem veszítettünk, sőt az elpusztult kacat helyett bőven kárpótoltuk már magunkat.-

-Herman! Gondoltam valamit. Mi lenne, ha én is vállalnék munkát? Mondjuk valahol titkárnő lennék. A nyelvüket meglehetősen jól beszélem.-

-Nem rossz gondolat. Keresni szépen lehetne kettésben. A megélhetésre egyikünk fél fizetése is elég lenne. A többit meg bízd rám. Schweizba van vonalam. És ha majd lesz elég, amiből kint is megélhetünk, utat és módot találok arra is, hogy oda hivatalosan kiküldjenek. Menekült, fajlilag üldözött nemcsak volt, de van és lesz is.-

A váci fegyintézet lakói is örömmel várták a változás be-következését.

-Te Mazsola, miért is ülsz itt?-

-Nem ülök, hanem allok, és csak azért állok, mert nem sétál-hatok. Egyébként azért vagyok itt, mert ide hoztak.-

-Azt tudom, hogy nem önkéntesen vetted magadra ezt a diva-tos, stráfos "belépőt", de azt szeretném tudni, miért hoztak ide?-

-Mert magamtól nem jöttem volna.-

-Azt is gondolom, hogy nem voltál olyan balek, bár téled ki-telne ilyen is, aki mindig víz mellett akartál nyaralni. Hát itt van víz bőven a Dunában. De az igazi okot szeretném tudni, amely miatt ide kerül-tél?-

-Nem az ok juttatott ide, hanem a királyi ügyészen át a tör-vényszék. Deske feje puha volt, amikor a kis galyázó balta élet kipróbál-tam rajta.-

-És te Bige miért eszed itt a kincstári kenyeret?-

-Mert nem volt love sem fehér, de még fekete kenyérré sem. Es hát élni és enni mégis csak kell, habár rossz szokásból is. Azokra valót onnan igyekeztem venni, ahol volt. A bankban pedig mindig van pénz. A pánccélszékrenyt akartam mozgathatóvá tenni.-

-Mit, a pánccélszékrenyt?-

-Nem, a bennelévőt. És nem láthattam, hogy hátul volt a drót. Alig kezdtem dolgozni, már ott volt egy falka hekus meg csendőr, lekaptak.-

-No kibirtuk eddig. De most ugyis változás lesz. Az oroszok már itt vannak a környéken, és nem sokára újból szabad levegőt szívhetünk.-

-Mihez kezdél, ha itt hagyod az ingyenesen teljes ellátást nyújtó kincstári panziót?-

-Majd meglátom. Lehet, hogy folytatom a szakmát, de ha vala-mi jobb üzlet akad, oda betársulok.-

-Kit latnak a szemeim?-

-Ha nem vagy vak Mazsola, Bigét látod, kék sávós zubbonyban.-

-Még hozzá tiszta ur?-

-Nem Mazsola, csak százados elvtárs. Ez jobban hangzik.-

-De mondjad, hogyan csináltad ezt?-

-Hogyan lehetilyent kérdezni? Felszabadultunk. Először ki-szabadultam. Felszabadulnom nem kellett, mert már régen mester voltam a

szakmában, csak ezt most ismerték el és méltányolták tudásomat. No és sokat számított a fellépés is. Az pedig mindig volt, és most is van. És Te Mazsola mivel ütöd el unalmas óráidat?-

-Nekem egyetlen unalmas óráim nincsenek, azt sem tudom sokszor, mit intéztek el előbb.-

-Szóval állásban vagy?-

-Mi az, hogy állás? A Fő-utcában van a rendelőm. Pontosan ott, ahol régebben a fogház volt. Ott vagyok főnök. Masszirozóm van bűven, csak ha súlyos az eset és komplikált a gyógy mód, akkor kerül elélem a beteg. Eddig még mindig sikeresen kigyógyítottam őket.-

-Nekünk mégis csak jól jött a felszabadulás. Mi felszabadultunk, miután kiszabadultunk.-

A szovjet szurony nem a tisztességes magyar népet, hanem csak annak salakját szabadította fel, ezek felelőtlenül garázdálkodtak és még ma is garázdálkodnak azok felett, akik mindig vallásos, gerinces, Hazájukat, fajtájukat szerető becsületes magyarok voltak!

ooo0oo

HUSZÉVES TALALKOZÁS.

Egy apa Németországban a valamikori 16 éves fiát most 20 év után magához ölelhette. Az utóbbi években, 6 hetenként kaphatott már hírt tőle és fényképeket is szépen, hiszen a fiu családjában 2 éve egészséges leány-ikrek születtek és éppen a nagyapa születésnapján.

A két férfi most 26 napig együtt lehetett úgy, hogy másfél-ezer kilométert is utaztak, a legjobb ismerősök és a legszebb tájak kedvéért.

A majdnem 4 hét elrepült, és a bucsu után az apa így gondolkozott:

Fiam józan, eszes és törekvő. A hivatását szereti és a családjáért lelkesen dolgozik.

Politikai és szépirodalmi olvasottsága nagy. Az eseményeket megjegyzi, így látóköre tekintélyes.

Humora fanyar, mint ahogy életszemlélete is lehiggadt. Ot láthatólag mindenki kedveli, mert minden iránt érdeklődik és arról vonzóan kérdez, illetve tömören beszél. A 20 éves küzdés az életét megacélozta és mindenképpen hasznos életet él...

Hazulról azután hálas levél érkezett. Abból egy mondat így hangzik: "20 év alatt ez volt a leghosszabb gondtalan pihenésem..."

Az apa meghatottan mondta magában: "Ú az életemnek folytatása".

Derüs Imre.

ooo0ooo

HÓSOK NAPJA.

Eljött a hősök koszorús napja,
és a városnak apraja-nagyja
készült is arra szépen és csendben,
hogy igaz ünnep legyen a rendben.

Es beszéltek, szavaltak és énekeltek.
Az egyik kimondta, azért veszekedtek,
hogy ők nem lehettek ott a nagy napokban,
a dicsőségeket osztó viharokban.

A fő-helyen századnyi rokkant is állott.
Ez a tény a rendező diszére váltott.
Es mindegyiknek arcán ott volt a béke,
jó ruhán túl ez a lélek legszebb éke.

Végül hősi szobornak szólt a diszmenet.
A rokkant század már felállott ameggett.
Es indultak az egyletek és dalárdák,
lebegtek a lobbogók és a kokárdák.

./.

Szép öt éves fiu szaladt a szoborhoz.
Nem madarat fogni futott a bokorhoz;
Megfogta a félkaru nagyapja jobb kezét,
S mosolygott;-sok zsebkendő kereste a szemét.-

A hősöknek napja most már sokat jelent:
Ősöket,hősöket,a multat és jelent!
És látjuk még,hogy a szeretet egyre él,
S a meggyászolt multnak jobb jövőről beszél!

oooOooo v.Borcsiczky Imre.

TANYATÓL AZ ŐRSIG.

Arpi adta át nagynéném levelét a tanár urnak,aki annak elolvasása után így szólt:

-Ne félj,jó barátok leszünk,de ezt szorgalmaddal te is igyekezzél kiérdemelni.-

A magyarázat teljesen lekötötte a figyelmemet,és csak az óráközi szünetet jelző csengő zavart fel.

A szünetben igen érdekes szórakozásnak találtam a sok-sok uj arcot és a sokféle játékot. A két unokatestvér sorra mutogatta be barátjait.

Másnap reggel,amikor az iskolába indultunk,Teréz néném egy kőverre tömött iskolatáskát nyomott a kezembe:

-Vigyél te is magaddal valamit,mert még a többiek majd kibámulnak a sorból. A táskában van minden.-

Ha a hirtelen ébredt gyanum nem befolyásol,elnevetem magam,s megkérdem,hogy ha még ez a táska sem tartalmaz a tanulásához elég eszközt,akkor bizony már talicska kell a többinek. De nem volt tréfálkozó kedvem,igy csak szerényen megköszöntem a táskát anélkül,hogy megtekintettem volna tartalmát.

Szóttalanul ballagtam unokatestvéreim után. Az utcán Arpi hirtelen szembefordult velem,és megbotránkozva vont kérdőre:

-Miért vagy ugy elkeseredve? Talán,mert olyan szép táskát kaptál,melynek még a főispán unokája is örülne?-

-Ennek én is örülök,de a fejem...mintha fejbekólintottak volna.-

-Igazán? Miért nem mondtad ezt Anyámnak? Van otthon aspirin.-

-Gondoltam,hogy rosszullétem csak pillanatnyi.Ugy érzem,már is kezd szünni,- s minden erőmet összeszedtem,hogy jó arcot mutassak. Szívemet azonban tovább gyötörte a keserűség és a bánat. Ugy érztem,Minden porcikámban görcsösen kapaszkodva huz haza a tanyánk,a szüleim,Sanyi,Mihálybátyám,a tanítónk és a sok iskolatárs. A kezembe adott táska erőnek-erejével el akar tőlük tépni és a nekem idegen városhoz láncolni.

Tanárunk szavait a fülemtől hamar elsodorta a kukoricatáblák képzelt susogása,az érett kalászek zizegése,a tanári asztal környékét csakhamar lila krumplivirág erdő borította,melynek mesgyéjén ott láttam magamat Sanyival együtt,jókedvűen nyargalászva.

A szép táskámat ugy vittem,mintha a legnagyobb ellenségemet rejtené,emiatt egész nap bele sem néztem.

Iskolából hazamenet közben tűnt csak fel,hogy senki nem visz magával annyira megpakolt táskát,mint én. A kíváncsiság sarkalt,s hazaérkezésünk után tüstént felnyitottam. Először egy szép,csongfedeles imakönyv került a kezembe,aztán egy vastag meséskönyv,tele érdekes képekkel. Mindkét könyv belső oldalára ez volt ír a:" Emlékl kedves kereztfiunknak". Az imakönyvet nagynéném,a meséskönyvet sógorbátyám aláírása díszítette. E könyvekkel a kezemben siettem megköszönni azokat az ajándékozóknak.

A könyvek forgatása közben rádöbentem,hogy viselkedésem nem egészen helyes. Nagynémémék szeretettel vesznek körül,és én makacs konoksággal -érzelmeim mögé bujva- azt visszautasítom. Pedig a tovább tanulás csak hasznára válik mindenkinek,és biztosan így látják jónak azt szüleim,Mihálybátyám és az otthoni tanító ur is. Sanyi...? De hát-ha még ezen is segít az édesapam,ha megkérem?

Nagynéném elcsodálkozott, amikor a következő reggelen ébreszteni jött bennünket. Elsőnek ugrottam ki az ágyból, s jöködvén köszöntöttem.

-Hál'Istennek jó álmod volt, s a fiai elé példának állított. Géza sértődötten jegyezte meg: -Látta volna csak tegnap reggel? -
-Ugye fiam nem mindig papsajt? Gyorsan öltözködjétek, mert meleg a kávé! -

Tanárunk, miután leültette a belépésekor talpra szökött osztályt, egyenesen felém tartott. Sajnálkozását kifejezve adta tudtomra, hogy ez az osztály harmadikos, s engem az első osztályba kell áthelyeznie, mert most már kezdetét veszi a komoly tanítás.

Keményen szíven bökött, hogy Árpitól el kell válnom és teljesen ismeretlen fiúk közé kerülök. Unokatestvémsre egy szomorú pillantást vetettem, s tanárunk kiséréteben léptem be az első osztály tantermébe. Kíváncsian fordultam az ott levő fiúk felé, hátha feltalálom közöttük másik unokatestvéremet, Gézát. Ebben a pillanatban örömteljes kiáltás rázta meg a levegőt: -Imre! -

-Sanyi! - szakadt ki belőlem teljes örömmel, miután az úgrrásra kész diáknak felismertem béresgazdánk fiát. A két tanár mosolygott, s mi boldogan öleltük át egymást.

Türelmetlenül vártam az óra közti szünetet, hogy Sanyitól megtudjam, miként jutott ezen városi iskolába?

-Nagyon egyszerű a története. Tudod, hogy hol az édesanyamtól, hol a tiedtől érdeklöttem szinte állandóan felőled. Kíváncsiskodásom biztosan édesapád fülébe jutott, mert egyik napon behívott hozzátok, leültetett és nagyon komolyan kezdte: "Imrét városi iskolába járatom, mert a vagyon mellett fel kell készülnie az életre is. Tudom, hogy a tanító bácsitok, a pajtásaitok vonzanak benneteket, de ha a fiamat szeretted s minket apáddal együtt tisztelsz, akkor az iskoládat te is szívesen cseréled fel a városi iskolával, s maradsz ott Imre jó pajtása, mivel ő is nagyon szeret téged." Szerettem volna a tenyerébe csapni, ahogyan tőle láttam a vásárbán. Az örömtől szólni nem tudtam, de nem is kérdeztem, csak mosolyogva annyit mondtam: "Hát akkor úgy készülj,..." A hírrel boldogan futottam haza, de anyám mosolya elárulta, hogy a dolog nem új előtte, apám pedig szigorral figyelmeztetett: "Aztán nem akarok veled szégyent vallani!" -

-Vasárnap megerkeztünk az én nagybátyámékhoz, aki tegnap reggel átadott a tanárunknak azzal: "Ha rossz lesz, csak a füle közé tanár ur!" Azóta persze minden pillanatban vártalak, mert biztos voltam abba, hogy idejössz! -

Sanyi elbeszélése után apámat lelkiismerem elé idéztem. Büszkén-hálás pillantást vettem reá, és elgondolkoztam, beteg szívében hogyan fér meg ennyi szeretet?

Sanyi szorgalmát, a tudás iránti vágyát és lankadatlan akaraterejét csak itt ismertem meg valóban, s nem láttam abban csodát, hogy alig pár hónap után tudásával az osztálytársak fölé emelkedett. Közben nagy gondot fordított arra, hogy iskolai eredményemmel utána következzenek.

A karácsonyi kiváló bizonyítványom azonban nem sok örömet szerzett, mert édesapám kórházba került. E szabadságom legtöbb idejét mellette töltöttem, ott sokszor Sanyi is velem szomorkodott.

Dus bimbófürtök lógtak már az akácfaik ágain, amikor édesapám elhagyta a kórházat. Sajnos, hogy továbbra is betegeskedett, s így az almáriúm tetején, napról-napra szaporodott az orvosság. De mégis mosoly lopakodott apám arcára, amikor iskolai évünk befejeztével felmutattam neki bizonyítványomat. Szeretettel való ölése közben biztatott:

-Ha így folytatod, jó gazdász válik belőled! -
Erős akaratallal küzdöttem továbbra is az iskolai jó bizonyítványokért, hogy azokkal apámnak örömet szerezzek.

oooOooo

B.76. /folytatjuk/

A CSODAPOR.

Az I. világháború nagyon szomorú és megdöbbentő eseményei közé sorolnak a lelketlen hadiszállítók és cinkostársaik visszaélései. Mindenki előtt ismeretesek voltak akkor a papirkakancsok következtében történt fagyások. De ez csak egy volt a sok között. Elmondok én egy másikat, amiért a kivitelezők és a szállítók pénztárcájuk duzzadtságán

kívül bizonyára magas kitüntetésekben részesültek s talán még bárói ranghoz is jutottak.

Századparancsnok voltam az olasz Isonzó mentén. Négy naponként váltottak bennünket az első vonalban, mert nem bírtuk tovább a két tűzvonal között temetetlen, oszlásnak indult emberi holttestek szagát. Ugyanis a szembenálló ellenség nem tűrte a halottak eltemetését, valahányszor megkíséreltük, azonnal tűz alá fogott. Egyszer csak nagy megkönnyebülésünkre szépen csomagolt papirdobozt kaptunk felsőbb parancsnoksági utasítás kíséretében, amely szerint a dobozban levő sötétbarna port orrlukakba kell tömni, miáltal a szag elviselhetővé válik. Nosza, hozzá is láttunk azonnal és ugyancsak tömögöttük orrunk nyílásaiba a csodaport.

Két napon át végeztük ezt a műveletet anélkül azonban, hogy bármi hatást is észleltünk volna. Elővettem hát ismét a csomag-kísérő parancsot, de megállapítottam, hogy a pórt előírás szerint alkalmaztuk. Mégis támadt valami kételyem, és az ezred-parancsnoksághoz, ahonnan a búvós csomagot kaptuk, a következő kérdést intéztem:

"A kiadott barna port már két napja előírás szerint használjuk a legkisebb eredmény nélkül. Kételyünk merült fel, vajjon az élők vagy a halottak orrába kell-e azt tömögteni? Kérek felvilágosító parancsot!

Felváltásunk utáni napon ezredparancsnokom magához intett és ezt mondotta: "Pajtás! Szerencséd van! Jelentésed miatt csak azért nem kaptál büntetést, mert mindenki derült rajta".

A szajoli hídr.

ooo0ooo

BESZÁMOLÓ A CSENDORNAPRÓL.

"A MKOSBK. sydneyi csoportja f. évi március 7-én, délután 6 órai kezdettel tartotta évente szokásos csendőrnapiját a North Sydney Manresa Halljában, kb. 150 főnyi bajtárs, hozzátartozó vagy meghívott barát jelenlétében.

Az ünnepség bevezetőjéül Tamás Marianne eljátszotta zongorán az angol himnuszt, majd id. Mátéffy István, csoportvezető bajtárs, megnyitotta az ünnepélyt. Üdvözölte a megjelenteket és rámutatott a csendőrnapi kettős wéjára: A hősihalált halt bajtársak emlékének a testületi hagyományokon keresztül való kegyeletes felújítására, az erre való megemlékezéséknél 1 perces néma felállással áldoztak az egybegyűltek, a másik pedig a csendőr emigrációt összefogó csendőrszellemnek a jelen ünnepség során való tovább élesztésére és megerősítésére. "Apoljuk ezt a csendőrszellemet, amely az emigrációban is összefogott és minden vonatkozásban megtartott bennünket magyar csendőröknek, ápoljuk a bajtársiasságot, az egymás iránti megbecsülést, hűséget eszméinkhez és mindazt, ami széppé, jóvá tudja tenni Hazánktól, Szeretteinktől való elszakadás következtében nehezebbé vált életünket".

Ezután Koltay Imre bajtársunk szavazata következett, a Töle már évek során megszokott művészi tökéletességgel.

Majd Bachman Géza, az austral könnyű-zene-világ népszerű magyar művésze, hegedű számaival ez évben is élményben részesítette a közönséget.

Következett ifj. Goór György ünnepi beszéde. Ezt a magyar kir. Csendőrség, mint Testület, érdemeinek méltatásával kezdte. "A Testület olyan páratlan fegyelemmel és tekintéllyel rendelkezett, hogy erre a külföldi közbiztonsági szervek is felfigyeltek, sőt - mint köztudomású - a canadai kir. lovasrendőrséget, az akkori canadai kormány meghívására, magyar csendőrtisztek szervezték meg".

Beszéde során rátért a Testület bolsevista ellenes beállítottságára, miért is nem volt csoda az, hogy a dicstelen népidemokrácia első feladata többek között az is volt, hogy a m. kir. Csendőrséget feloszlassa. Jól tudták ugyanis azt, hogy mindaddig, amíg magyar csendőr járőr portyázta az őrskörletét, ott nem lehetett felforgató bolsevista tevékenységet folytatni. "Nyugodtan mondhatjuk, hogy Magyarországon, sőt az egész Európában sem béke időben, sem háború alatt nem volt külön, fegyelmetesebb harcosa az antibolsevista gondolatnak, mint a m. kir. Csendőrség".

A Testület feloszlata mellett a bolsevista rendszer igyekezett annak tagjait akasztófán, börtönben vagy szöges dróttal körülvett internáló táborokban megsemmisíteni. "Es a dicstelen kor mihaszna

jogászai, a butaságig naiv Nyugat felé, azonnal jogalapot is szerkesztettek ehhez, "népellenes bűncselekmény"-nyel és bűncselekméssel itélték el a magyar csendőrt. Pedig nagyobbik részük a magyar nép fiai közé tartozott, s nem volt más bűne csak az, hogy a magyar állam rendjét, polgárainak személy- és vagyonbiztonságát minden felforgató tevékenységgel szemben megvédelmezte.

"Alljunk meg az ez évi csendőrnapi mérföldkőnél és nézzünk végig a mi rohamosan fogyatkozó sorainkon... Emlékezzünk meg azokról a hős Bajtársokról, akik a legtöbbet -életüket- áldozták a Hazaért, és helyezzük hantjaikra a mi mélyszéges kegyeletünk koszorúját. Gondolatban keressük fel a még otthon található és martírként élő Bajtársakat, akiknek talán a legnehezebb sors jutott osztályrészül, de akik a poklok-poklában is megmaradtak igaz magyaroknak!

Kulcsoljuk össze kezeinket, tekintsünk fel az Eg felé, és könyörögjünk a magyarok Istenéhez, hogy engedje megérnünk Hazánk feltámadását! Addig azonban, amíg ez eljön, örizzük meg továbbra is a testületi szellemet! Az óra ütni fog, és elérkezik a nap, amikor egy szabad Magyarország földjén újra ott áll majd a csendőr új lélekkel, de a régi jelszóval: HÍVEN, BECSULETTEL, VITEZÜL!"

Az ünnepi beszéd a hallgatóság körében mély hatást keltett. Az est befejezéséül Hanzély Tamás magyar nótákat zongorázott művészi hozzáértéssel.

A magyar himnusz eléneklése után az emlékezés ünnepi része véget ért, és a Bajtársak feleségei megvendégelték a résztvevőket, akik aztán kellemesen és hosszabb ideig elbeszélgettek a fehér-asztal mellett".

"A délausztráliai Bajtársak március 15-én, d.u. Adelaideben, a Magyar Házban jöttek össze megünnepelni a csendőrnapiot, és a késő esti órákig maradtak együtt, a fehér-asztal mellett kellemesen emlékezve a multról.

Megelőzőleg delben a magyar lelkész -mint sok év óta minden esztendőben- szentbeszéde keretében elismerő szavakkal megtartotta a csendőrök hősi multját és jelenbeli összetartását.

A következő vasárnapon a Nemzeti Vándorzászlóval kapcsolatos ünnepelésen csendőr csoportunk is résztvett és a csendőr hajtóka színeiben szalagot kötött a zászlóra".

oooOooo

DICSÉRETEK KIHÍRDETESE.

Központi Vezetőnk-a Welland Portcolborne-i csoportvez. és a canadai területvezető javaslatára-díszes okiratban megdicsérte a következő Bajtársakat:

Lajkó Mátyás örm.-t: "Mint a Welland-Portcolborne-i csendőr csoport vezetőjének kiváló helyettese éveken át lelkes csendőr és áldozatos magyar lélekkel támogatja vezetőjét a közösségi élet fenntartása és a bajtársi szellem ápolása körül kifejtett munkájában."

Széplaki József szky-t: "Mint a Welland-Portcolborne-i csendőr csoport kiváló és lelkes tagja éveken át hűséggel és bajtársi szeretettel támogatja csoportvezetőjét a közösségi élet fenntartása és a bajtársi szellem ápolása érdekében kifejtett munkájában, emellett példásan hazafias magatartásával a polgári társadalom körében is bizalmat és elismerést érdemelt ki, és emelte a magyar csendőr nevéhez fűződő megbecsülést".

oooOooo

ANYÁK NAPJARA.

Aldott legy hatalmas Istenem,
Hogy oly jó anyát adtál nekem.
Alig pillantottam meg e vilagot,
Könnyed keze szeretettel ápol,
Szíve mélyéből dajkált, dédelgetett,
Porró csókjaival kedveskedett.
Tanított korán imádkozni,
Szűz Anyához fohászkozni,
Iskolába jönni-menni,
Tanítónak, papnak köszönteni.

Irni, olvasni, számolgatni,
Jó pajtasokkal közösen tanulni.
Soha, soha nem felejtem,
Mikor már nagyobb lettem,
Tanított kötni, horgolni, varrni,
Lakást rendbehozni és főzni.
S mikorára öreg lettél,
A karosszékre bele ültél,
Láttam remegő kezéd,
Mely értem oly sokat tett;
Istennek halát rebegek,
S kérem, hogy még soká tartson meg.

oooOooo

Szödényi Árpád.

A POMERÁNIAI NEMES.

Feketehalomból a IX. menetzászlóaljunkat 1915. március közepén Brassóba rendelték felszerelés végett. Mint kezdő tisztjelöltek akkor, a havi 27 korona zsoldunkért, ebédet kaptunk a tiszt étkездében.

Ott a sok tiszt között, egy közös huszárfőhadnagyot is láthattam, a már gyalogositott huszáraktól. Ez a férfi olyan "repülő vigyázz" félebe vagdosta magát, hogy sarkantyú összecsendése után még tévedésből sem érte sarka pár pillanatra a földet. Bennünket -kiszranguakat észre sem vett, de fölfelé bokázott szörnyen.

Egy fontoskodó kapitányunk /azelőtt tanár a hadapródiskolában/ egyszer így szólt hozzá: "A te neved Kremsow. Egészen biztos, hogy pomerániai nemes vagy".

Emberünk átszellemlő és méginkább ágaskodott a "vigyázz"-ba ugrásánál.

Akkor 21 éves voltam és arra gondoltam, hogy ez a jó kialakású Kremsow még sokra vihethet, különösen, ha a "haptákolásánál" még az akaratereje is nagyobb leszén...

Azutan a harctéren 3 karácsonyom telt el; Brassót előbb, 2 hónapig láttam, de Kremsow nélkül, és nem is törődtem vele, hiszen az ötagu nemesi koronák mit sem lendítettek a vérrízsák között.

A háboru után tanultam, küzdöttem és 1940. szeptember elején hivatásos tisztként, a lo./III. zlj. karcagi kereténél, 1.200 gyalogosnak voltam a parancsnoka.

A 2. bécsi döntés előtt eléggé megfeszültek az idegek, s ilyen állapotban vártam egyszer a futárpóstát, de az igen késett. Megbiztam tehát nőtlen segédisztemet annak átvételével és azzal is, hogy fontos esetben hozza azt a lakasomra. Ez utóbbira nem volt szükség, így másnap még a futartiszt felől is érdeklődtem.

-Bizony furcsa volt az a futartiszt, mert rögtön azt kifogásolta, hogy a parancsnok ur, miért nem várta meg őt?

Némi rosszalással kérdeztem: "Talán bizony törzstiszti galért viselt az a rátarti futár"?

-Oh, de hogy. Főhadnagy volt az illető, tul biztos fellépéssel és mégis nagyon bizonytalan járással; a fogyasztott ital folytan.

"Mivel veled az ipse kellemetlenkedett, így bizton meg is jegyezted a nevét"?

Segédisztetem nem sok tünődés után így szólt: "Kremsownak hívják".

Magam valósággal felkiáltottam, mert 25 év után nyomban visszaemlékeztem a brassói tiszt étkездében történteckre, Kremsow "repülő vigyázz" állásaira és a pomerániai nemesség megcsillogtatott "igézetére"...

Elgondoltam, hogy Kremsow valamelyes szenvedélye miatt nyugdíjba került és mostanában szolgálattételre jelentkezve, basáskodik a kisebb rendfokozatuak felett.

Ha iszik, utána bizton más légkörben él és nemcsak pomerániai nemesnek, hanem egyenesen várurnak képzelet magát.

Ezuton is köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . hozzájárulását a BL-re. segélyalapra.

Kremsowot azóta sem láttam, s mivel engem nem is ismer, így kölcsönösen nem hiányzunk egymásnak.

ooo0ooo

Anonymus.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Egy Bajtársunk tudakolja Nagy László honv. alez. címét, aki állítólag az USA-ba vándorolt ki és ott tagja a Kereszt és Kard mozgalomnak. Kérjük a címét ide közölni.

"Csendőr a viharban" címmel tervezett könyvünk kiadásáról ismételten le kell mondanunk, mert a nyomtatás megkezdésekor a nyomdának fizetendő előlegeit - úgy, mint lo évvel ezelőtt is - most sem sikerült előteremtetni. Kérjük azon 1-2 Bajtárs és Olvasónk közlését arra vonatkozólag, hogy a könyvre előlegként ideküldött pénz címűkre visszajuttassuk-e, vagy azt más közösségi célra felhasználhatjuk-e?

Nyugatauráliai csoportvezetőnk külön kivánságára ezuton is köszönettel nyugtázzuk utóbbi penzküldeményét, amelyből 1964. március 6-án 31.69 Guldent a B.L. pénztárinapló 26. t. sz. a., míg ugyanekkora összeget, az előbb említett időben, a Segély Napló 8. tsz. a. bevételzettünk.

Politikai ejnye-ejnye. Az AP /-Austria Presse/ 1964. márc. 20-an jelenti: "Magyarország párt és kormányfője Kádár János csütörtökön a "Nemzeti Népfront" harmadik kongresszusán célzást tett a szovjet csapatok Magyarországáról való kivonására, de azzal a feltétellel, ha Amerika hasonlóképpen cselekszik Nyugateurópában. Majd hozzáfűzte: "Ellenfelünk azt hiszik, hogy a magyar kormányzat összeomlana, ha a szovjet csapatokat kivonnák. Ez azonban minden valószínűségtől távol áll, mert kormányunk erős..."

Nikita csak tudja... De Gaulle és Johnson Hruscsov vendégei. Együtt vonatoznak a Szovjetbirodalomban, amikor is Nikita áradozva magasztalja birodalma szépségeit, egyszercsak a három államvezető észreveszi, hogy a pokol ura versenyt fut a vonattal. "Értünk jött ez?" kérdi de Gaulle, és mindjárt előveszi csekkönyvét, egy lapra 100.000 frankot jegyez s odadobja a csekket az ördögnek. Ez elolvassa, széttépi a csekket, de tovább fut a vonat mellett. Hruscsov nevet. De Gaulle pedig megjegyzi, hogy az ördög nyilván kevesellte az összeget. Erre Johnson huzza elő a csekkönyvét, 1.000.000 dolláros utalványt állít ki s ő is odaveti a pokol urának. Az ördög ezt is elolvassa, ezt is széttépi, s csak tovább száguld a vonattal együtt. Most már Hruscsov vesz elő egy darab papírt, reáír valamit és kidobja az ablakon. Az ördög elkapja a cédulát, elolvassa. Hatalmas durranás, kénfüst! S hire-hamva sincs az ördögnek. Johnson is, de de Gaulle is oda van a csodától. Kérdik Hruscsovot, hogy mit irt az ördögnek. Nikita vigyorogva árulja el: "Nyargalj csak nyugodtan velünk, komám; mindjárt Szibériába érkezőnk!" /Elleste: Szik./

Milyen ünnep május 1. otthon? Kikelet és hazaszeretet ünnepe! /?/ Mindenkinél ki kellett az utcára menni, de mindenki haza szeretet volna menni.

ooo0ooo

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. SZERKESZTŐSÉGE.

UTRECHT. Ornsteinsingel 25. Nederland. Europa.

Drukker!

Printed Matter!

Periodique!

Drucksache!

Heer.

Mr.

Msr.

Herrn.

Dr. Béla REKTOR

P.O. Box 784.

Presidio of Monterey, Calif.

U.S.A.

